

บทที่ 3

กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำในลักษณะ ละเมิดสิทธิส่วนตัวของผู้อื่นด้วยการแอบดูในต่างประเทศ

ในบทนี้จะทำการศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายในต่างประเทศ ซึ่งได้มีการตรากฎหมายบัญญัติให้การแอบดูและแอบบันทึกภาพเป็นความผิด โดยไล่เรียงจากประเทศที่มีการตรากฎหมายขึ้นก่อนไปสู่ประเทศที่มีการตรากฎหมายขึ้นภายหลัง นั่นคือ ประเทศอังกฤษ(2003) ประเทศสหรัฐอเมริกา(2004) ประเทศแคนาดา(2005) และประเทศนิวซีแลนด์(2006) เพื่อนำเสนอถึงที่มาของแนวคิดในการตรากฎหมายขึ้นบังคับใช้ ฐานความผิดและองค์ประกอบความผิดของกฎหมายในแต่ละประเทศ ตลอดจนการบังคับใช้กฎหมายภายหลังที่ได้มีผลบังคับใช้แล้ว ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการของกฎหมายเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการแอบดู ในความพยายามที่จะตอบสนองต่อปัญหา ผ่านช่วงเวลาของการตรากฎหมายขึ้นบังคับใช้ของประเทศที่นำมาศึกษา

3.1 ประเทศอังกฤษ

3.1.1 ความเป็นมา

เดิมในประเทศอังกฤษ การวิพากษ์วิจารณ์ถึงสิทธิส่วนตัวและความจำเป็นที่
จะต้องตรากฎหมายขึ้นเพื่อให้ความคุ้มครองในสิทธิส่วนตัวนั้น มักมุ่งในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ
บทบาทของสื่อมวลชน ดังที่ปรากฏในรายงานของ Report of the Committee on Privacy
(the Younger Report) เมื่อปี 1972 ที่ได้ตั้งข้อสังเกตว่า การใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรือ
อุปกรณ์เพื่อช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการมองเห็นหรือการได้ยิน ควรจะเป็นสิ่งผิดกฎหมาย
หากเป็นการใช้ในสถานการณ์ที่ไม่ควรใช้อุปกรณ์เหล่านั้น และในขณะที่ผู้อื่นอาจใช้วิจารณญาณ
ในทางเชื่อว่า ตนได้ปกป้องและระมัดระวังตนจากการถูกสอดแนม ไม่ว่าจะจากการได้ยินหรือเฝ้ามอง¹
ซึ่งแม้จะมีได้มีการกล่าวจำเพาะถึงประเด็นการแอบบันทึกภาพหรือแอบดู แต่รายงานดังกล่าวก็
ได้แสดงความเห็นถึงผลกระทบของเทคโนโลยีที่มีต่อสิทธิส่วนตัวไว้อย่างน่าสนใจ ทั้งยังมีความ
ร่วมสมัยกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน นอกจากนั้น รายงานดังกล่าวยังได้เน้นให้เห็นถึงภัย

¹ Law Commission (New Zealand), *Intimate Covert Filming*, p. 47.

จากคอมพิวเตอร์ที่มีต่อสิทธิส่วนตัวไว้ว่า “เราไม่อาจอาศัยหลักฐานที่ผ่านมา เพื่อยืนยันว่าคอมพิวเตอร์ซึ่งใช้กันในภาคเอกชนปัจจุบันนั้น เป็นภัยต่อสิทธิส่วนตัว แต่เราตระหนักว่า มีความเป็นไปได้ที่ภัยเช่นนั้น จะเกิดขึ้นจริงในอนาคต”² อย่างไรก็ตาม นอกจากขีดความสามารถในการก่อภัยที่เพิ่มขึ้นจากการอาศัยเทคโนโลยีแล้ว เหตุผลประการสำคัญที่เปลี่ยนมุมมองและทัศนคติต่อพฤติกรรมการแอบดู ว่าเป็นการกระทำที่ก่อภัยร้ายมากกว่าความเดือดร้อนรำคาญ (nuisance) นั้น กล่าวได้ว่าเกิดขึ้นจากหลักฐานจากผลการศึกษาวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างพฤติกรรมการแอบดูกับการก่ออาชญากรรมร้ายแรงทางเพศประเภทอื่น³

แนวคิดเรื่องการบัญญัติให้การแอบดูและการแอบบันทึกภาพเป็นความผิดได้รับความสนใจจากรัฐบาลของประเทศอังกฤษ ไปพร้อมๆ การตระหนักถึงความจำเป็นในการปฏิรูปกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางเพศ โดยในเดือนมกราคม ค.ศ.1999 กระทรวงมหาดไทยของประเทศไทย (Home Office) ได้ออกเอกสารเรื่อง A Review of Sex Offences โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองแก่บุคคลจากการถูกล่วงละเมิด โดยเฉพาะเด็ก เยาวชน และผู้อ่อนแอ (vulnerable people) มีความเชื่อมโยง ต่อเนื่องและชัดเจน พร้อมกับให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้รับโทษที่เหมาะสม ทั้งเพื่อให้เกิดความยุติธรรมและไม่เลือกปฏิบัติ ต่อมาในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.2000 กระทรวงมหาดไทยได้ออกเอกสารเรื่อง Setting the Boundaries: Reforming the Law on Sex Offences เพื่อรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับการปฏิรูปกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดทางเพศ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างให้กฎหมายมีความเข้มแข็งและทันสมัย ในเอกสารฉบับดังกล่าว นอกจากจะมีการเสนอแก้ไขคำจำกัดความของการข่มขืน และเพิ่มเติมบทบัญญัติที่จะให้ความคุ้มครองการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็ก เยาวชน และผู้ที่อ่อนแอแล้ว ยังได้มีการเสนอให้มีการบัญญัติให้การแอบดูและแอบบันทึกภาพ (Voyeurism) และการกระทำทางเพศอื่นๆ เช่น การมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ การกระทำทางเพศต่อศพ เป็นความผิดที่มีโทษทางอาญาด้วย

ในที่สุด การแอบดูและแอบบันทึกภาพ ได้ถูกบัญญัติให้เป็นความผิดที่มีโทษทางอาญาในประเทศไทยขึ้นเป็นครั้งแรก ในพระราชบัญญัติการกระทำความผิดทางเพศ ค.ศ.2003 (Sexual Offences Act 2003) มาตรา 67

²Graham K Smith, *Privacy in the Information Age: Individual freedom faces competition* [Online]. 1994. Available from <http://www.ccsr.cse.dmu.ac.uk/resources/privacy/privinfoage.html>

³Home Office (UK), *Setting the Boundaries: Reforming the Law on Sex Offences*, p. 120.

3.1.2 ฐานความผิดและองค์ประกอบ

พระราชบัญญัติการกระทำผิดทางเพศ ค.ศ.2003 (Sexual Offences Act 2003) มาตรา 67⁴ ได้กำหนดฐานความผิดเกี่ยวกับการแอบดูและแอบบันทึกภาพผู้อื่น (Voyeurism) ให้เป็นความผิดที่มีอัตราโทษสูงสุด จำคุก 2 ปี สำหรับกรณีความผิดร้ายแรง และในกรณีที่เป็นความผิดไม่ร้ายแรง กำหนดระวางโทษสูงสุดจำคุกไม่เกิน 6 เดือน โดยกฎหมายได้กำหนดการกระทำดังต่อไปนี้ไว้เป็นความผิด คือ

1. แอบดูด้วยตาเปล่า ยกตัวอย่างได้แก่การแอบดูผ่านหน้าต่างหรือตามช่องกำแพง⁵
2. กระทำการใช้อุปกรณ์เครื่องมือ เพื่อให้บุคคลอื่น สามารถแอบดูผู้อื่นกระทำกิจส่วนตัว เช่น เจ้าของห้องเช่า ได้ติดตั้งและใช้กล้อง (web cam) เพื่อถ่ายทอดภาพผู้เช่าในขณะที่เปลี่ยนเสื้อผ้า ให้ผู้อื่นได้ดูเพื่อความพึงพอใจทางเพศ ผ่านเครือข่ายเว็บไซต์⁶
3. บันทึกภาพผู้อื่น เพื่อให้ตนเองหรือบุคคลที่สามจะมองดูภาพบันทึกของผู้อื่นนั้น
4. ติดตั้งเครื่องมืออุปกรณ์ หรือสร้าง ปรับ ดัดแปลงสิ่งปลูกสร้าง เพื่อให้ตนเองหรือบุคคลใดกระทำความผิดตามข้อ 1 เช่น การเจาะรูกำแพง หรือการติดตั้งกระจกสองหน้า⁷ เป็นต้น โดยสิ่งปลูกสร้าง มีความหมายรวมถึง กระจิม พาหนะ เรือ หรือ สิ่งปลูกสร้างอื่นใดที่มีลักษณะอันชั่วคราว หรือสามารถเคลื่อนย้ายได้

การกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งดังที่กล่าวข้างต้น จะเป็นความผิดตามกฎหมายเมื่อผู้กระทำได้กระทำโดยมุ่งหมายที่จะได้รับความพึงพอใจทางเพศ (obtaining sexual gratification) และกระทำโดยรู้ว่าผู้อื่นไม่ยินยอม นอกจากนั้นจะต้องเป็นการกระทำในขณะที่ผู้อื่นกำลังกระทำกิจส่วนตัว กล่าวคือ ผู้อื่นอยู่ในสถานที่และสถานการณ์ อันควรคาดหวังที่จะได้รับความเป็นส่วนตัว และ (1) อวัยวะเพศ บั้นท้าย หรือ หน้าอกของบุคคลนั้น ได้ถูกเปิดเผย หรือมีเพียงชุดชั้นในสวมทับไว้ หรือ (2) กำลังใช้ห้องสุขา หรือ (3) กำลังมีกิจกรรมทางเพศ ซึ่งมีใช้ปกติวิสัยที่จะกระทำในที่สาธารณะ

⁴Sexual Offences Act 2003 UK.

⁵Sexual offences Act 2003, Explanatory notes, UK, the stationery office limited. p. 20.

⁶Ibid.

⁷Ibid., p. 21.

การบัญญัติกฎหมายกำหนดฐานความผิดเกี่ยวกับการแอบดูของประเทศอังกฤษดังกล่าวนั้น มีการตั้งข้อสังเกต การวิพากษ์วิจารณ์ ตลอดจนประเด็นที่ศาลได้ตีความกฎหมายให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น สามารถนำมาสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. จากฐานความผิดและองค์ประกอบของการกระทำที่ได้กล่าวมา จะเห็นได้ว่าประเทศอังกฤษได้กำหนดลักษณะการกระทำ ทั้งการแอบดูด้วยตาเปล่า การดัดแปลงสิ่งปลูกสร้างเพื่อการแอบดูด้วยตาเปล่า การถ่ายทอสดภาพ และการบันทึกภาพ ไว้ให้เป็นองค์ประกอบภายนอกของความผิดฐานนี้ อย่างไรก็ตาม แม้จะกำหนดลักษณะการกระทำเกี่ยวกับการแอบดูไว้ค่อนข้างครอบคลุมกว่ากฎหมายของประเทศอื่น แต่กฎหมายของประเทศอังกฤษกลับไม่ได้บัญญัติถึงการครอบครองภาพแอบบันทึก จนถึงการกระทำที่เกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพ เป็นเหตุให้แม้การกระทำดังกล่าวอาจเป็นความผิดอาญาตามกฎหมายอื่น เช่น Communication Act 2003 หรือ Obscene Publications Act 1959 แต่ก็ปรากฏข้อวิจารณ์ว่า น่าจะเป็นการเหมาะสมกว่าหากจะมีการกำหนดให้การเผยแพร่ภาพบันทึกความเป็นส่วนตัวเป็นความผิดไว้โดยเฉพาะ และเชื่อมโยงกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการแอบบันทึกภาพ⁸

2. ในส่วนองค์ประกอบเกี่ยวกับการกำหนดให้ผู้อื่นที่เป็นเหยื่อของการกระทำ ต้องอยู่ในสถานที่และสถานการณ์อันควรคาดหวังที่จะได้รับความเป็นส่วนตัวนั้น เนื่องจากกฎหมายได้ใช้ถ้อยคำชัดเจนถึง “สถานที่” อันควรคาดหวังที่จะได้รับความเป็นส่วนตัว เป็นเหตุให้เกิดข้อจำกัดและอุปสรรคในการบังคับใช้กับการแอบบันทึกภาพ หรือการแอบดูที่เกิดขึ้นในที่สาธารณะ โดยเฉพาะการแอบบันทึกภาพใต้กระโปรง (Upskirting) ที่เกิดขึ้นตามที่ห้างสรรพสินค้า สถานีรถไฟ หรือที่สาธารณะต่างๆ และอาจต้องอาศัยฐานความผิดเกี่ยวกับ Outrage public decency มาบังคับใช้กับการกระทำดังกล่าวแทน^{9 10}

3. สำหรับองค์ประกอบภายในเกี่ยวกับเจตนาพิเศษนั้น ก่อนหน้าที่จะมีการตรา Sexual Offences Act 2003 ขึ้นบังคับใช้นั้น ไม่มีความผิดทางเพศใดในอังกฤษ ที่มีการระบุว่าผู้กระทำผิดจะต้องมีวัตถุประสงค์ของการกระทำเพื่อที่จะได้รับความพึงพอใจทางเพศ (for the purpose of obtaining sexual gratification)¹¹ แต่เจตนาพิเศษเพื่อความสุขพึงพอใจทางเพศนี้ ได้ถูก

⁸ Alisdair A. Gillespie, “‘Up-skirt’ and ‘down blouses’: voyeurism and the law,” *Criminal Law Review* 5 (2008): 370.

⁹ Ibid.

¹⁰ David W. Selfe, “Voyeurism – early developments in a new offence,” *Criminal Lawyer* 174 (July/August 2007): 4.

¹¹ David W. Selfe, “Mens rea and the ‘purpose of obtaining sexual gratification’,” *Criminal Lawyer* 167 (2006): 4.

กำหนดไว้เป็นองค์ประกอบในหลายฐานความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยในการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว พบว่า ผู้กระทำความผิดสามารถยกเป็นข้อโต้แย้งได้ว่ากระทำโดยมีเจตนาอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับทางเพศ ส่วนการพิสูจน์ให้เห็นถึงมูลเหตุจูงใจดังกล่าวยังจำเป็นจะต้องอาศัยการดำเนินคดีอาญาเป็นหลักสำคัญ ทั้งนี้ เนื่องจากเป็นมูลเหตุจูงใจเป็นสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน (ulterior intent) การพิสูจน์ถึงมูลเหตุจูงใจดังกล่าว จึงขาดพยานหลักฐานโดยตรง แต่มักจะต้องอาศัยพยานหลักฐานแวดล้อมในพฤติการณ์การกระทำ อีกทั้งในชั้นศาล แม้ว่าข้อเท็จจริงในเหตุการณ์ของการกระทำผิดจะชัดเจน แต่ก็กลายเป็นสิ่งที่แทบจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่คณะลูกขุนจะเป็นผู้สรุปการวินิจฉัยว่าจำเลยมีมูลเหตุจูงใจเพื่อความพึงพอใจทางเพศหรือไม่¹² อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ในขั้นตอนการออกเอกสารรับฟังความคิดเห็นในการเสนอกฎหมาย ได้มีการตั้งข้อสังเกตไว้ในคำแนะนำและการหารือสำหรับฐานความผิดเกี่ยวกับการแอบดูแล้วว่า อาจมีความยากลำบากในการพิสูจน์ให้เห็นถึงเจตนาพิเศษดังกล่าว แต่ก็ได้มีการให้เหตุผลไว้ว่า หากไม่กำหนดองค์ประกอบเกี่ยวกับเจตนาพิเศษนี้แล้ว ฐานความผิดเกี่ยวกับการแอบดูอาจจะมีขอบเขตการบังคับใช้ที่กว้างจนเกินไป¹³

4. การที่กฎหมายได้บัญญัติให้การเผยให้เห็น “หน้าอก” (breast) ไว้เป็นองค์ประกอบความผิด โดยไม่ได้กล่าวชัดเจนว่าเป็นหน้าอกของหญิงนั้น เป็นเหตุให้เกิดความไม่ชัดเจน และได้เป็นประเด็นขึ้นสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ ในคดีที่ชายคนหนึ่งถูกแอบบันทึกภาพขณะที่อยู่ในบริเวณสระว่ายน้ำสาธารณะ โดยศาลได้วางหลักว่าคำว่าหน้าอกในฐานความผิดนี้ ตามเจตนารมณ์ของกฎหมายจะหมายถึงเฉพาะถึงหน้าอกของหญิงเท่านั้น¹⁴

5. ความหมายของ “ชุดชั้นใน” (underwear) ได้ปรากฏเป็นประเด็นการตีความในคดีหนึ่งซึ่งผู้เสียหายถูกแอบบันทึกภาพขณะที่อยู่ในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าหลังจากการว่ายน้ำ และถูกแอบบันทึกภาพโดยกล้องบนโทรศัพท์มือถือ ในขณะที่ใส่ชุดว่ายน้ำแบบบิกินี โดยศาลได้วางหลักว่า ความหมายของชุดชั้นใน มิได้ครอบคลุมไปถึงชุดว่ายน้ำ แต่หากชุดว่ายน้ำได้สวมใส่ในลักษณะ และเพื่อจุดประสงค์เดียวกันกับชุดชั้นใน จึงยอมถือว่าชุดว่ายน้ำนั้นเป็นชุดชั้นในได้ตามความหมายของกฎหมายนี้¹⁵ อย่างไรก็ตาม มีข้อวิพากษ์วิจารณ์คำตัดสินดังกล่าวว่า อาจนำไปสู่การโต้แย้งถึงมุมมองที่เป็นภาวะวิสัยของศาล และมุมมองที่เป็นอัตวิสัยของผู้เสียหายแต่ละราย

¹² Ibid.

¹³ Home Office (UK), *Setting the Boundaries: Reforming the Law on Sex Offences*, p. 123.

¹⁴ R. v Bassett (Kevin) [2008]

¹⁵ Police Service for Northern Ireland v MacRitchie [2008]

ว่า การสวมใส่ชุดว่ายน้ำของผู้เสียหายนั้นเป็นในลักษณะและเพื่อจุดประสงค์เดียวกันกับชุดชั้นในหรือไม่ นอกจากนั้น ในกรณีที่หากองค์ประกอบอื่นๆ เป็นไปตามที่กำหนดในกฎหมายแล้ว เพียงแต่ผู้เสียหายสวมใส่ชุดว่ายน้ำที่มีใช้ในลักษณะและจุดประสงค์เดียวกับชุดชั้นใน การกระทำดังกล่าวก็จะเป็นความผิด แต่หากสวมใส่ชุดชั้นใน การกระทำก็จะเป็นความผิด เป็นเพียงความต่างที่เล็กน้อยเท่านั้น อีกทั้งในสถานการณ์เดียวกัน หากผู้เสียหายไม่ได้สวมใส่ชุดชั้นใน แต่เป็นผ้าเช็ดตัว ก็อาจไม่ถือว่าผู้เสียหายกำลังกระทำกึ่งส่วนตัว การกระทำก็อาจไม่เป็นความผิด¹⁶

3.1.3 การบังคับใช้กฎหมาย

ในประเทศอังกฤษ มีรายงานอ้างตัวเลขจาก Crown Prosecution Service ว่า ตั้งแต่ พ.ร.บ.การกระทำผิดทางเพศ ค.ศ.2004 มีผลบังคับใช้ในห้วงกลางปี ค.ศ.2004 จนถึงสิ้นปี ค.ศ.2009 มีผู้กระทำผิดถูกจับกุมและตั้งข้อหาว่ากระทำความผิดในฐานแอบดูถึง 1,581 ราย ซึ่งสถิติการจับกุมผู้กระทำความผิดในข้อหาดังกล่าว พบว่ามีแนวโน้มสูงเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ที่มีอัตราเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วคือการจับกุมผู้ที่กระทำความผิดโดยการใช้อุปกรณ์แอบบันทึกภาพ โดยเพิ่มจากจำนวน 56 ราย ในปี ค.ศ.2005 เป็น 195 รายในปี ค.ศ.2009 คิดเป็นอัตราส่วนถึงกว่าสามเท่า ในช่วงระยะเวลา 3 ปี¹⁷ ในขณะที่ในห้วงเวลาเดียวกัน การกระทำในลักษณะแอบดูประเภทอื่นเพิ่มขึ้นประมาณ 1.5 เท่า¹⁸ สะท้อนให้เห็นการทวีความรุนแรงของปัญหาการแอบบันทึกภาพเมื่อเปรียบเทียบกับกระทำความผิดในลักษณะแอบดูประเภทอื่น แต่อย่างไรก็ตาม เช่นเดียวกับสถิติการจับกุมในอาชญากรรมโดยทั่วไป ตัวเลขดังกล่าวนี้อาจไม่สามารถบอกได้ถึงจำนวนของอาชญากรรมหรือขนาดของปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างแท้จริง

เมื่อพิจารณาถึงการปรับใช้กฎหมาย พบว่า แม้กฎหมายของประเทศอังกฤษจะมีได้บัญญัติระวางโทษที่แตกต่างสำหรับความผิดฐานการกระทำในลักษณะแอบดูไว้ในแต่ละการกระทำ แต่แนวทางการพิพากษาของศาลเกี่ยวกับความหนักเบาของโทษ ก็จะมีการพิจารณาจากความร้ายแรงของการกระทำ โดยดูจากความมีมลทิน (culpability) และภัย(harm) ที่ผู้กระทำก่อขึ้น¹⁹ เช่น การแอบบันทึกภาพ ถือเป็นการกระทำที่ร้ายแรงกว่าการแอบดูด้วยตาเปล่า และการแอบ

¹⁶David Selfe, "'Privacy' and 'underwear' – further developments in voyeurism," *Criminal Lawyer* 199 (2010): 3.

¹⁷Skynews Online, 'Peeping tom' Arrests Double in Four years [online], 6 May 2012. Available from news.sky.com/home/uk-news/article/15517264

¹⁸ibid.

¹⁹Sentencing Guideline Council, *Magistrates' Court Sentencing Guideline*, (2008), p. 16.

บันทึกภาพแล้วนำไปโพสต์ในเว็บไซต์ หรือการแอบบันทึกภาพแล้วนำออกเผยแพร่เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า ถือเป็นกรกระทำที่ร้ายแรงกว่าการแอบบันทึกภาพธรรมดา นอกจากนั้น ศาลยังพิจารณาถึงผลกระทบที่เกิดจากปัจจัยที่จะเพิ่มและบรรเทาความร้ายแรงของการกระทำ โดยอาจเป็นด้านที่เกี่ยวข้องกับความมีมลทิน เช่น มีการข่มขู่เหยื่อไม่ให้อ้างอิงความ การบันทึกและเผยแพร่ภาพเพื่อการค้า โดยเฉพาะหากเหยื่อเป็นบุคคลอ่อนแอ เช่น เด็ก หรือผู้ที่มีสติปัญญาหรือร่างกายบกพร่อง ตลอดจนด้านที่เกี่ยวข้องกับภัยที่ก่อขึ้น เช่น ความทุกข์ของเหยื่ออันเกิดจากการเผยแพร่ภาพแก่ผู้คนที่รู้จักเหยื่อ เป็นต้น²⁰

ยกตัวอย่างเช่น ในคดีหนึ่ง ศาลชั้นต้นได้พิพากษาลงโทษจำเลยซึ่งแอบติดตั้งกล้องแอบบันทึกภาพลูกเลี้ยงเป็นหญิงอายุ 24 ปี ในขณะที่อาบน้ำ ว่ามีความผิดฐานแอบบันทึกภาพ โดยลงโทษจำคุกเป็นเวลา 8 เดือน จำเลยได้อุทธรณ์เกี่ยวกับโทษที่ศาลชั้นต้นตัดสิน ต่อมาในชั้นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ได้พิจารณาว่ามีเหตุแห่งการบรรเทาโทษ อันได้แก่ จำเลยเป็นผู้มีความประพฤติดี จำเลยได้ยอมรับว่าได้กระทำความผิดแต่โดยดีและได้ให้การรับสารภาพ อีกทั้งไม่มีการนำภาพแอบบันทึกออกเผยแพร่ และไม่ได้ทำไปเพื่อประโยชน์ทางการเงิน นอกจากนั้น ผู้เสียหายมิได้เป็นเด็ก จึงไม่พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย แต่มีคำสั่งให้จำเลยจะต้องเข้ากระบวนการการฟื้นฟูของชุมชน(Community Rehabilitation Order) เป็นเวลา 1 ปี โดยมีเงื่อนไขที่จะต้องเข้าร่วมในโปรแกรมกลุ่มผู้กระทำความผิดทางเพศของชุมชน (Community Sex Offender Group Work Programme) ด้วย²¹ ในอีกคดีหนึ่ง จำเลยเป็นผู้จัดการศูนย์กีฬาแห่งหนึ่ง จำเลยได้แอบปีนขึ้นไปเหนือฝ้าเพื่อติดตั้งกล้องบันทึกภาพผู้ใช้บริการหญิงในขณะอาบน้ำ และใช้ที่นอนอาบแดด จำเลยถูกตัดสินว่าได้กระทำความผิดฐานแอบบันทึกภาพจำนวน 3 ครั้ง ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยเป็นเวลา 14 เดือน จำเลยได้อุทธรณ์โทษดังกล่าว ศาลอุทธรณ์ได้พิจารณาว่า มีผู้ได้รับความเสียหายจากการกระทำของจำเลยเป็นจำนวน 4 คน จำเลยได้กระทำความผิดต่อความเชื่อถือและความรับผิดชอบในหน้าที่ (abuse position of trust) ในฐานะผู้จัดการ นอกจากนั้น ยังมีหลักฐานว่าผู้เสียหายบางคนได้รับผลกระทบทางจิตใจ ด้วยเหตุที่มีความร้ายแรงดังกล่าว ศาลเห็นว่าโทษจำคุกมีความจำเป็นและเหมาะสม แต่สมควรให้ลดโทษจำคุกลงเหลือ 9 เดือน²²

²⁰ ibid., p. 115.

²¹ R v Ip [2005] 1 Cr App R (S) 102; 2004 WL 2355828

²² R v Turner(Mark) [2006] 2 Cr App R (S) 51

สำหรับความเชื่อถือและความรับผิดชอบ อาจจะไม่จำเป็นที่จำเลยจะต้องเป็นผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในสถานที่ที่ก่อเหตุเสมอไป ดังเช่นในอีกคดีหนึ่ง จำเลยซึ่งประกอบอาชีพเป็นเจ้าของร้านค้าที่ตำรวจ ได้ซื้อกล้องแอบบันทึกภาพในรูปของโทรศัพท์เคลื่อนที่ ต่อมาจำเลยได้แอบซ่อนกล้องแอบบันทึกภาพดังกล่าวไว้ในห้องน้ำของเพื่อนบ้าน โดยอาศัยโอกาสที่เพื่อนบ้านอยู่ระหว่างการตกแต่งบ้าน อย่างไรก็ตาม แม้ปรากฏข้อเท็จจริงว่ายังไม่มีการใช้กล้องดังกล่าวบันทึกภาพใดๆ ศาลชั้นต้นได้พิพากษาจำคุกจำเลย 6 เดือน จำเลยได้อุทธรณ์โทษดังกล่าว ศาลอุทธรณ์พิจารณาว่า แม้การกระทำของจำเลยจะมีเหตุให้บรรเทาโทษ แต่มีลักษณะเพิ่มความร้ายแรงที่มีนัยสำคัญ อันได้แก่ ในขณะที่จำเลยกระทำความผิด จำเลยเป็นเจ้าของร้านค้าที่ตำรวจ จึงเป็นการกระทำที่ผิดต่อความเชื่อถือและความรับผิดชอบ นอกจากนั้น เมื่อคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อผู้เสียหาย การไม่ยอมรับสารภาพ อีกทั้งยังเป็นการกระทำที่มีการไตร่ตรองวางแผนมาก่อน โทษจำคุกจึงเป็นสิ่งจำเป็นในกรณีของจำเลย อย่างไรก็ตาม ศาลอุทธรณ์ได้พิพากษาลดโทษจำคุกให้จำเลย คงเหลือโทษจำคุกเพียง 3 เดือน²³

3.2 ประเทศสหรัฐอเมริกา

3.2.1 ความเป็นมา

ตั้งแต่กลางทศวรรษ 1990 เป็นต้นมา สภานิติบัญญัติในหลายมลรัฐของประเทศสหรัฐอเมริกาได้ผ่านร่างกฎหมายแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา กำหนดให้การแอบบันทึกภาพ (video voyeurism) เป็นความผิด อันเป็นการตอบสนองต่อบางเหตุการณ์ที่แสดงถึงความจำเป็นที่จะต้องมีกฎหมาย เช่น มลรัฐอลาสกา ได้มีการแก้ไขกฎหมายในปี ค.ศ. 1995 หลังจากเหตุการณ์แอบบันทึกภาพวีดีโอในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าของเด็กนักเรียนมัธยมปลาย และมลรัฐคอนเนตทิคัต ได้บัญญัติกฎหมายขึ้นภายหลังจากเหตุการณ์ในปี ค.ศ. 1998 เมื่อเด็กนักเรียนชายคนหนึ่งได้แอบบันทึกภาพเพื่อนนักเรียนหญิงร่วมชั้นขณะเปลี่ยนชุดว่ายน้ำ จากนั้นได้นำภาพมาอวดแสดงและแจกจ่ายให้แก่เพื่อนนักเรียนชายคนอื่น ๆ²⁴ ด้วยเหตุนี้ ก่อนหน้าที่การแอบบันทึกภาพจะถูกบัญญัติให้เป็นความผิดระดับประเทศนั้น การแอบดู รวมทั้งแอบบันทึกภาพนิ่งและภาพวีดีโอ ถือเป็นการกระทำที่มีโทษทางอาญาในหลายมลรัฐแล้ว เช่น อาคันธอ แคล리포เนีย ฟลอริดา อิลลินอยส์ อินเดียนา หลุยเซียนา มิสซูรี โอไฮโอ เพนซิลเวเนีย วอชิงตัน และวิสคอนซิน

²³R v McCann [2007] 1 Cr App R (S) 4

²⁴Law Commission (New Zealand), *Intimate Covert Filming*, p. 47.

ซึ่งในบางลักษณะการกระทำของการแอบดูหรือแอบบันทึกภาพถือเป็นการละเมิดกฎหมายอาญาที่มีบังคับใช้อยู่แล้วในมลรัฐนั้นๆ เช่นกฎหมายที่เกี่ยวกับสุขภาพ ความปลอดภัย และความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของสังคม รวมทั้งได้มีการบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายขึ้นใหม่เพื่อตอบสนองต่อปัญหาอย่างเจาะจง²⁵

สำหรับกฎหมายกลางในระดับประเทศนั้น Michael G. Oxley สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแห่งมลรัฐโอไฮโอ เป็นคนแรกที่ริเริ่มเสนอร่างกฎหมาย the Video Voyeurism Act of 2002²⁶ ต่อสภา Congress โดยมีจุดประสงค์เพื่อแก้ไข Title 18 ของ United States Code ในการบัญญัติให้การแอบบันทึกภาพโดยละเมิดสิทธิส่วนตัวของผู้อื่นเป็นความผิดที่มีโทษทางอาญา และภายหลังจากนั้นไม่นาน ก็ได้มีความพยายามจากมลรัฐหลายเขียณาในการเสนอร่างกฎหมาย the Family Privacy and Security Act of 2002 ซึ่งมีบทบัญญัติให้การแอบบันทึกภาพผู้อื่นเป็นความผิดในระดับประเทศเช่นกัน²⁷

มลรัฐหลุยเซียนา เป็นรัฐแรกในสหรัฐอเมริกาที่ได้ยกระดับให้การแอบบันทึกภาพเป็นความผิดอาญาร้ายแรง (Felony)²⁸ โดยมีเหตุผลสืบเนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ.1996 เมื่อ Susan และ Gary Wilson พบว่า Steve Glover เพื่อนบ้านซึ่งเป็นอดีตผู้ช่วยพระและเป็นเพื่อนที่พวกเขาไว้วางใจ ได้แอบติดตั้งกล้องบันทึกภาพไว้ภายในห้องนอนและห้องอาบน้ำภายในบ้านของพวกเขา แต่สิ่งที่สร้างความตระหนกยิ่งไปกว่านั้นแก่ครอบครัว Wilson ก็คือการที่ได้ทราบว่า การกระทำของเพื่อนบ้านคนดังกล่าวไม่ถือเป็นการผิดที่จะลงโทษทางอาญาได้ ทั้งต่อกฎหมายของมลรัฐ หรือกฎหมายของสหรัฐอเมริกา และเมื่อครอบครัว Wilson ได้รู้ว่ายังมีคนอื่นในชุมชนที่ตกเป็นเหยื่อการกระทำของ Steve Glover ครอบครัว Wilson จึงได้ทำการติดต่อสมาชิกผู้แทนราษฎรแห่งมลรัฐ เพื่อเรียกร้องว่ากฎหมายจะต้องได้รับการแก้ไขปรับปรุงในที่สุดเมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม ค.ศ. 1999 ผู้ว่ามลรัฐหลุยเซียนาได้ลงนามในกฎหมายกำหนดให้

²⁵ Antonietta Vitale, "Video Voyeurism and the Right to Privacy: the Time for Federal Legislation is Now," *Seton Hall Legislative Journal* 27 (2003): 381.

²⁶ Aimee Jodoi Lum, "Don't Smile, Your Image Has Just Been Recorded on a Camera-Phone: The Need for Privacy in the Public Sphere," *University of Hawaii Law Review* 27 (Summer, 2005): 377.

²⁷ Antonietta Vitale, "Video Voyeurism and the Right to Privacy: the Time for Federal Legislation is Now," *Seton Hall Legislative Journal*: 381-410.

²⁸ Aimee Jodoi Lum, "Don't Smile, Your Image Has Just Been Recorded on a Camera-Phone: The Need for Privacy in the Public Sphere," *University of Hawaii Law Review*: 377.

การแอบบันทึกภาพเป็นอาชญากรรมร้ายแรง (Felony offense)²⁹ ต่อมา เรื่องราวของครอบครัว Wilson ได้ถูกนำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์ในชื่อเรื่อง “Video Voyeur: the Susan Wilson Story” และได้นำออกฉายในต้นปี ค.ศ.2002 ซึ่งได้เรียกความสนใจจากสังคมต่อปัญหาดังกล่าว³⁰ และสะท้อนให้สังคมตระหนักถึงความร้ายกาจของการคุกคามที่เหล่านักถ้ำมองสามารถกระทำโดยอาศัยกล้องถ่ายวีดีโอ³¹

แม้ว่าการมีกฎหมายบังคับใช้กับการกระทำดังกล่าวจะสามารถบรรเทาความวิตกกังวลของพลเมืองแห่งมลรัฐหลุยเซียนาได้ แต่ยังคงมีความพยายามจากมลรัฐหลุยเซียนาที่จะขยายหลักประกันความปลอดภัยดังกล่าวไปทั่วประเทศ โดยในวันที่ 16 เมษายน ค.ศ.2002 Susan Wilson และ Mary L. Landrieu สมาชิกวุฒิสภามลรัฐหลุยเซียนา ได้เสนอร่างกฎหมาย the Family Privacy and Security Act of 2002 ซึ่งจะทำให้การละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการแอบบันทึกภาพเป็นอาชญากรรมที่ผิดต่อกฎหมายกลางของสหรัฐอเมริกา และมีโทษสูงสุดจำคุก 3 ปี หรือ 10 ปี หากผู้เสียหายเป็นเด็ก อย่างไรก็ตาม ร่างกฎหมายดังกล่าวมีวัตถุประสงค์หลักในการให้ความคุ้มครองผู้เยาว์จากสื่อลามกทางอินเทอร์เน็ต และบทบัญญัติลงโทษการกระทำในลักษณะละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการแอบบันทึกภาพก็เป็นหนึ่งในหลายบทลงโทษการกระทำทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์หลักของร่างกฎหมายดังกล่าวเท่านั้น³²

หากพิจารณาโดยทั่วไปแล้ว ทั้งร่างกฎหมาย the Family Privacy and Security Act of 2002 และ the Video Voyeurism Act 2002 ต่างก็มุ่งสร้างหลักประกันในการคุ้มครองสิทธิส่วนตัวของพลเมืองสหรัฐอเมริกาอย่างมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ภายใต้ขอบเขตของรัฐธรรมนูญ แต่ร่างกฎหมายทั้งสองก็มีความต่างกันสาระสำคัญ โดย the Family Privacy and Security Act of 2002 มิได้เจาะจงเฉพาะการกระทำในลักษณะละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการแอบบันทึกภาพ แต่มุ่งพยายามที่จะป้องปรามเนื้อหาอันไม่เหมาะสมบนอินเทอร์เน็ต โดยเน้นถึง

²⁹ Antonietta Vitale, “Video Voyeurism and the Right to Privacy: the Time for Federal Legislation is Now,” *Seton Hall Legislative Journal*: 381-410.

³⁰ All Business, *Lifetime's Tale Of Video Voyeur Spurs U.S. Law* [Online], 19 May 2010, Available from www.allbusiness.com/services/motion-pictures/4901776-1.html

³¹ Maria Pope, “Technology Arms Peeping Toms with a New and Dangerous Arsenal: a Compelling Need for States to Adopt New Legislation,” *The John Marshall Journal of Computer & Information Law* 17 (Summer, 1999): 1167.

³² Antonietta Vitale, “Video Voyeurism and the Right to Privacy: the Time for Federal Legislation is Now,” *Seton Hall Legislative Journal*: 381-410.

ลักษณะกระทำที่เกี่ยวข้องในเรื่องเพศ ในขณะที่ the Video Voyeurism Act 2002 มีจุดมุ่งหมายไปที่การละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการแอบบันทึกภาพเพียงประการเดียว โดยมุ่งที่จะป้องกันการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิส่วนตัวและมีได้เน้นไปที่ลักษณะการกระทำในเชิงทางเพศ³³

ด้วยความตระหนักถึงความจำเป็นสหรัฐอเมริกาจะต้องมีกฎหมายกลางในการป้องปรามการกระทำของนักถ้ำมองทั้งหลาย เพื่อเป็นหลักประกันการมีสิทธิที่จะใช้ชีวิตอย่างมีอิสระปราศจากความกลัวเกรงว่าจะมีผู้อื่นเฝ้ามองการกระทำกิจกรรมตามปกติของชีวิต และยับยั้งการบ่อนทำลายความรู้สึกถูกคุกคามความเป็นส่วนตัวของสาธารณชน ดังที่ Mary L. Landrieu สมาชิกวุฒิสภาหลุยเซียนา ได้เรียกร้องต่อสภา Congress ว่า ไม่ควรจะต้องรอให้เกิดเหตุการณ์ดังเช่นในกรณีของ Susan Wilson ในทุกมลรัฐเสียก่อน แล้วประชาชนจึงจะได้รับการปกป้องจากการกระทำอันน่าหวาดกลัวประเภทนี้ ในที่สุดสภานิติบัญญัติของสหรัฐอเมริกาได้ผ่านร่างกฎหมาย Video Voyeurism Protection Act of 2004 แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา โดยบัญญัติให้การละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการแอบบันทึกภาพเป็นความผิดอาญาของประเทศสหรัฐอเมริกา

3.2.2 ฐานความผิดและองค์ประกอบ

Video Voyeurism Protection Act of 2004 ได้แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายของสหรัฐอเมริกา ลักษณะที่ 88 ความเป็นส่วนตัว³⁴ มาตรา 1801 โดยบัญญัติให้การละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการแอบบันทึกภาพเป็นความผิดอาญาของประเทศสหรัฐอเมริกา ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือ ปรับไม่เกิน 100,000 เหรียญสหรัฐ หรือ ทั้งจำทั้งปรับ

โดยกำหนดให้การกระทำต่อไปนี้เป็นความผิด คือ

1. กระทำด้วยวิธีใดๆ อันเป็นการบันทึกภาพ บริเวณอันเป็นส่วนตัวของบุคคลหนึ่งบุคคลใด อันหมายถึง อวัยวะเพศ บริเวณอวัยวะเพศ บั้นท้าย หรือหน้าอกหญิงตั้งแต่บริเวณส่วนบนสุดของบริเวณลานห้อยนม ซึ่งเปลือย หรือมีเพียงชุดชั้นในปกคลุม โดยมีได้รับความยินยอม และรู้ว่าได้กระทำภายใต้สถานการณ์ที่บุคคลนั้น อาจคาดหวังที่จะได้รับความเป็นส่วนตัวตามสมควร

³³ Ibid.

³⁴ Video Voyeurism Protection Act of 2004, USA.

2. การแพร่ภาพบริเวณอันเป็นส่วนตัวของบุคคลหนึ่งๆ ทางอิเล็กทรอนิกส์ ด้วยเจตนาเพื่อจะให้บุคคลหนึ่งบุคคลใด หรือบุคคลหลายคน ได้ดูภาพบันทึกส่วนตัวนั้น

กฎหมายได้ให้นิยามความหมายของ “ภายใต้สถานการณ์ที่บุคคลอาจคาดหวังความเป็นส่วนตัวตามสมควร” ออกเป็นสองกรณี โดยกรณีแรกหมายถึง สถานการณ์ที่วิญญูชนจะเชื่อว่าสามารถเปลื้องเสื้อผ้าได้ภายใต้ความเป็นส่วนตัว โดยปราศจากความกังวลว่า บริเวณอันเป็นส่วนตัวของบุคคล จะถูกจับภาพ หรือในกรณีที่สองหมายถึง สถานการณ์ที่วิญญูชนจะเชื่อว่าบริเวณอันเป็นส่วนตัวของบุคคล จะไม่อาจถูกเห็นได้ต่อสาธารณะ โดยไม่คำนึงว่าบุคคลนั้นจะอยู่ในสถานที่สาธารณะ หรือ สถานที่ส่วนบุคคล

นอกจากนั้น กฎหมายได้กำหนดข้อยกเว้นการบังคับใช้กฎหมายมาตรานี้ แก่กิจกรรมที่เกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย การคุมประพฤติ หรือ การข่าว ซึ่งชอบด้วยกฎหมาย

จากที่กล่าวมาในข้างต้น สามารถสรุปลักษณะสำคัญของกฎหมายกลางของสหรัฐอเมริกา ได้ดังต่อไปนี้

1. กฎหมายกลางของสหรัฐอเมริกา มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งเน้นป้องกันภัยถ้ามองอันเกิดจากเทคโนโลยีสมัยใหม่ จึงกำหนดให้เฉพาะการแอบบันทึกภาพและการถ่ายทอดภาพเป็นการกระทำที่เป็นความผิด โดยไม่ได้บัญญัติถึงการแอบดูด้วยตาเปล่า

2. กฎหมายกลางของสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติให้การแพร่ภาพแอบบันทึกโดยวิธีทางอิเล็กทรอนิกส์เป็นความผิด โดยมีได้บัญญัติถึงการเผยแพร่ส่งต่อภาพโดยวิธีอื่น ซึ่งให้เห็นถึงความต้องการที่จะตอบสนองอย่างเฉพาะเจาะจงต่อปัญหาการแพร่กระจายของภาพแอบบันทึกผ่านทางอินเทอร์เน็ต

3. กำหนดให้ความคุ้มครองความเป็นส่วนตัวของบุคคลในที่สาธารณะ เพื่อตอบสนองต่อปัญหาการแอบบันทึกภาพได้กระโปรงและเหนือคอเสื้อ (upskirting and downblousing) รวมทั้งแก้ไขปัญหาช่องว่างของกฎหมายที่ไม่ได้ให้ความคุ้มครองในสิทธิส่วนตัวของพลเรือนในที่สาธารณะอย่างเพียงพอ

4. ได้กำหนดถ้อยคำความหมายของบริเวณอันเป็นส่วนตัว ในส่วนของหน้าอกให้มีความชัดเจนว่าหมายถึง “หน้าอกหญิง” (female breast) นอกจากนั้น ยังกำหนดบริเวณของหน้าอกหญิงที่จะถือว่าเป็นบริเวณส่วนตัวไว้อย่างชัดเจน

5. กฎหมายสหรัฐอเมริกา ไม่กำหนดมูลเหตุชักจูงใจเพื่อความพึงพอใจทางเพศไว้เป็นองค์ประกอบความผิด ดังนั้น ในการพิจารณาความผิดจึงไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ให้เห็นถึงองค์ประกอบภายในดังกล่าว

3.2.3 การบังคับใช้กฎหมาย

The Video Voyeurism Prevention Act of 2004 มีผลบังคับจำกัดเฉพาะการละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการแอบถ่ายที่ได้กระทำในเขตพื้นที่ของส่วนกลางของสหรัฐ (federal property) เช่น อุทยานแห่งชาติ หรือ อาคารของรัฐบาลกลาง เท่านั้น ดังนั้น การละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการแอบถ่ายที่เกิดขึ้นทั้งในที่สาธารณะและที่ส่วนบุคคลโดยทั่วไป จึงไม่เป็นการกระทำความผิดภายใต้กฎหมายดังกล่าว อย่างไรก็ตาม The Video Voyeurism Prevention Act of 2004 มีความสำคัญในการสร้างความตระหนักถึงสิทธิส่วนตัวในที่สาธารณะ และการเป็นกฎหมายต้นแบบสำหรับมลรัฐต่างๆ ที่ยังไม่มีกฎหมายในเรื่องดังกล่าวใช้บังคับ หรือกฎหมายที่ใช้บังคับมีความล้าสมัย หรือไม่เพียงพอที่จะตอบสนองต่อปัญหาการละเมิดสิทธิส่วนตัวโดยอาศัยเทคโนโลยีที่ทันสมัยในปัจจุบัน³⁵ ด้วยเหตุดังกล่าว มลรัฐต่างๆ จึงถูกผลักดันให้ตรากฎหมายขึ้นบังคับใช้กับกรณีดังกล่าวที่เกิดขึ้นทั้งในที่สาธารณะและที่ส่วนบุคคล³⁶ โดยสามารถยกตัวอย่างการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการแอบดูและแอบบันทึกภาพในมลรัฐของสหรัฐอเมริกาได้ดังนี้

1. มลรัฐลุยเซียนา (Video Voyeurism, La. Rev. Stat. Ann §14:283)³⁷ ได้กำหนดให้การแอบบันทึกภาพเป็นความผิด โดยให้คำจำกัดความไว้ว่า หมายถึง การใช้อุปกรณ์เครื่องมือบันทึกภาพใดๆ ในการแอบสังเกต แอบดู หรือ แอบบันทึกภาพ บุคคลใดๆ เพื่อการอันลามก (lewd and lascivious purpose) โดยไม่ได้รับความยินยอมให้กระทำการนั้น รวมทั้งการส่งภาพดังกล่าวผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์ ระยะเวลาของการกระทำความผิดนี้ จะขึ้นอยู่กับจำนวนครั้งที่เคยกระทำผิดฐานนี้มาก่อน และความเลวร้ายของการกระทำ โดยหากถูกตัดสินว่ากระทำความผิดในฐานนี้เป็นครั้งแรก จะมีระยะเวลาปรับไม่เกิน 2,000 เหรียญสหรัฐ หรือ จำคุกโดยต้องใช้

³⁵ Aimee Jodoi Lum, "Don't Smile, Your Image Has Just Been Recorded on a Camera-Phone: The Need for Privacy in the Public Sphere," *University of Hawaii Law Review*: 377-416.

³⁶ Sarah Jameson, "Cyberharassment: striking a balance between free speech and privacy," *CommLaw Conspectus* 17 (2008): 231.

³⁷ Video Voyeurism, La. Rev. Stat. Ann §14:283 [Online], 14 January 2012. Available from www.legis.state.la.us/lss/lss.asp?doc=78391

หรือไม่ต้องใช้แรงงานหนักไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่หากถูกตัดสินว่ากระทำผิดฐานนี้เป็นครั้งที่สอง จะมีระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 เหรียญสหรัฐ และจำคุกโดยต้องใช้แรงงานหนักไม่น้อยกว่า 6 เดือน และไม่เกิน 3 ปี โดยไม่ได้รับทัณฑ์บน ภาคทัณฑ์ หรือ รอกการลงโทษ แต่หากการแอบบันทึกภาพนั้นเป็นการกระทำที่เห็นถึงการมีเพศสัมพันธ์ หรือเห็นบริเวณร่างกายอันพึงสงวนของบุคคลอื่นอย่างชัดเจน จะมีระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 เหรียญสหรัฐ และจำคุกโดยต้องใช้แรงงานหนัก ไม่น้อยกว่า 1 ปี และไม่เกิน 5 ปี โดยไม่ได้รับทัณฑ์บน ภาคทัณฑ์ หรือ รอกการลงโทษ แต่หากบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อมีอายุต่ำกว่า 17 ปี ระวางจำคุกโดยต้องใช้แรงงานหนัก จะเพิ่มเป็นไม่น้อยกว่า 2 ปี และไม่เกิน 10 ปี นอกจากนี้ ความผิดฐานนี้ถือเป็นความผิดทางเพศ ซึ่งผู้กระทำจะต้องลงทะเบียนเป็นผู้กระทำผิดทางเพศอีกด้วย

2. มลรัฐเมน (Violation of Privacy, Me. Rev. Stat. Ann. Tit.17-A § 511(d))³⁸ ได้กำหนดให้การสอดแนมภาพในสถานที่สาธารณะ ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือเครื่องยนต์กลไก ด้วยเจตนาเพื่อจะสังเกต หรือบันทึกภาพ หรือเพื่อบันทึก ปรับแต่ง หรือถ่ายทอดภาพ ไม่ว่าจะเป็ภาพส่วนใดๆ ของร่างกาย เมื่อส่วนดังกล่าวของร่างกายนั้น แท้ที่จริงแล้วมีการปกปิดมิให้เปิดเผยต่อสาธารณะ โดยมีเสื้อผ้าปกคลุมและวิญญูชนโดยทั่วไปย่อมคาดหมายที่จะได้รับความปลอดภัยจากการถูกสอดแนม การกระทำผิดในลักษณะนี้ จัดอยู่ในประเภท Class D Crime

3. มลรัฐโอไฮโอ (Voyeurism, Ohio Rev. Code Ann. § 2907.08)³⁹ ได้กำหนดให้การแอบบันทึกภาพ โดยการบุกรุกหรือโดยแอบล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัวของผู้อื่น ขณะที่ผู้อื่นกำลังอยู่ในสภาพแห่งการเปลือยกาย หรือแอบบันทึกภาพโดยส่องผ่านเสื้อผ้าเพื่อให้เห็นร่างกายของผู้อื่น โดยถือเป็นความผิดประเภทเล็กน้อย (Misdemeanor of first degree) และโดยทั่วไปจะลงโทษจำคุกน้อยกว่า 1 ปี⁴⁰

4. มลรัฐวอชิงตัน (Voyeurism, RCW 9A.44.115)⁴¹ ไม่เพียงจะมีบทบัญญัติกฎหมายที่ตราขึ้นโดยรัฐสภา (statute law) กำหนดให้การแอบบันทึกภาพเป็นความผิด แต่ยังมี

³⁸Violation of Privacy, Me. Rev. Stat. Ann. Tit.17-A § 511(d) [Online], 14 January 2012. Available from www.mainelegislature.org/legis/statutes/17-A/title17-Asec511.html

³⁹Voyeurism, Ohio Rev. Code Ann. § 2907.08[Online], 14 January 2012. Available from codes.ohio.gov/orc/2907.08

⁴⁰Aimee Jodoi Lum, "Don't Smile, Your Image Has Just Been Recorded on a Camera-Phone: The Need for Privacy in the Public Sphere," *University of Hawaii Law Review*: 377-416.

⁴¹Voyeurism, RCW 9A.44.115[Online], 14 January 2012. Available from apps.leg.wa.gov/rcw/default.aspx?cite=9A.44.115

หลักการและแนวทางการตัดสินของผู้พิพากษา (case law) วางหลักในเรื่องดังกล่าวไว้ด้วย⁴² โดยก่อนที่กฎหมายจะมีการแก้ไขเพิ่มเติม ศาลสูงสุดได้พิจารณามีความเห็นไว้ในคดี State v. Glas ว่า กฎหมายรัฐบัญญัติเกี่ยวกับความผิดฐานแอบบันทึกภาพ ไม่ได้ห้ามรวมถึงการกระทำในลักษณะแอบบันทึกภาพได้กระป๋องในที่สาธารณะ และจากการตีความตามหลายลักษณะอักษรกฎหมายดังกล่าวมิได้คุ้มครองความเป็นส่วนตัวในที่สาธารณะ แม้ว่าศาลจะเห็นว่าการกระทำของจำเลยเป็นที่น่ารังเกียจและสมควรถูกดำเนินประณามก็ตาม ต่อมาในปี 2003 สภานิติบัญญัติของมลรัฐวอชิงตัน จึงได้ทำการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย โดยกำหนดให้การกระทำลักษณะดังกล่าวในที่สาธารณะก็เป็นความผิดด้วยเช่นกัน ทั้งนี้ มลรัฐวอชิงตันได้กำหนดให้การแอบบันทึกภาพผู้อื่นถือเป็นความผิดประเภทร้ายแรง เช่นเดียวกับมลรัฐหลุยเซียน่า แต่ต่างกันตรงที่มีการกำหนดองค์ประกอบความผิดที่จะต้องเป็นภาพบันทึกในบริเวณที่พึงสงวนและปกปิด⁴³

ในส่วนการเผยแพร่ภาพแอบบันทึกความเป็นส่วนตัวนั้น แม้กฎหมายของทุกมลรัฐมิได้ครอบคลุมถึงการกระทำผิดประเภทนี้ แต่โดยส่วนใหญ่ก็มีบัญญัติไว้ให้เป็นความผิด โดยที่ผู้กระทำจะต้องรู้หรือควรที่จะรู้ว่าภาพดังกล่าวเป็นภาพบันทึกความเป็นส่วนตัว และทำการเผยแพร่โดยไม่ได้รับความยินยอมของผู้ถูกแอบบันทึกภาพ ทั้งนี้ โดยทั่วไปการเผยแพร่ถูกมองว่าเป็นการกระทำที่ร้ายแรงกว่าการแอบบันทึกภาพ เช่น ในมลรัฐยูทาห์และมลรัฐคอนเนตทิคัต กำหนดให้การแอบบันทึกภาพเป็นความผิดประเภทเล็กน้อย ส่วนการเผยแพร่ภาพดังกล่าวเป็นความผิดประเภทร้ายแรง⁴⁴

3.3 ประเทศแคนาดา

3.3.1 ความเป็นมา

ในเดือนธันวาคม ค.ศ.1999 การตรวจพบกล้องถ่ายวิดีโอซุกซ่อนอยู่ในถังขยะภายในห้องน้ำแบบไม่แบ่งชายหญิง(unisex) ของสำนักงานกระทรวงยุติธรรม ที่เมือง Fredericton มณฑล New Brunswick เป็นอีกเหตุการณ์หนึ่ง que เพิ่มความกังวลถึงปัญหาการละเมิดต่อผู้อื่น

⁴² Aimee Jodoi Lum, "Don't Smile, Your Image Has Just Been Recorded on a Camera-Phone: The Need for Privacy in the Public Sphere," *University of Hawaii Law Review*: 377-416.

⁴³ Ibid.

⁴⁴ Law Commission (New Zealand), *Intimate Covert Filming*, p. 52.

ด้วยการแอบบันทึกภาพ โดยที่กฎหมายอาญาของแคนาดาในขณะนั้น ยังไม่มีบทบัญญัติที่สามารถตอบสนองต่อปัญหาได้อย่างเหมาะสม⁴⁵

ต่อมาในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.2001 สื่อมวลชนได้รายงานเหตุการณ์เผยแพร่ภาพแอบบันทึก ซึ่งเกิดขึ้นที่วิทยาลัยทหารที่เมือง Kingston มณฑล Ontario โดยมีการเผยแพร่ภาพแอบบันทึกของหญิงคนหนึ่งขณะกำลังมีเพศสัมพันธ์กับนักเรียนทหารนายหนึ่ง ในงานเลี้ยงสังสรรค์ที่จัดขึ้นที่ฐานทหารหลายครั้ง อัยการเขต(Crown Attorney) ได้ให้คำแนะนำกับทางตำรวจว่าพฤติการณ์ในการกระทำดังกล่าว ไม่เข้าข่ายเป็นความผิดตามกฎหมายอาญา อย่างไรก็ตาม ผู้กระทำได้ถูกดำเนินคดีและตัดสินลงโทษภายใต้กฎหมาย National Defense Act และถูกปลดออกจากการเป็นทหาร⁴⁶ และในห้วงเวลาเดียวกัน นิตยสาร Maclean ได้เน้นถึงระดับของภัยคุกคามต่อสิทธิส่วนบุคคลที่อาจเกิดจากอุปกรณ์ทางเทคโนโลยีสมัยใหม่ ดังเช่นกล้องวิดีโอที่ถ่ายทอดภาพนิ่งหรือภาพวิดีโอผ่านระบบเครือข่ายเว็บไซต์ (Web camera) หรือกล้องขนาดเล็กที่ซ่อนอยู่ในสิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน⁴⁷

จากนั้นอีกหนึ่งปีต่อมา รัฐมนตรีที่รับผิดชอบเกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมทั้งในระดับสหพันธรัฐ (Federal) มณฑล (Provincial) และเขตปกครองพิเศษ (Territorial) ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะกำหนดให้การละเมิดสิทธิส่วนบุคคลด้วยการแอบดูและแอบบันทึกภาพเป็นความผิดเพื่อที่จะปกป้องเหยื่อของการกระทำดังกล่าวและเป็นการอุดช่องว่างอันเป็นอันตรายของกฎหมายอาญา⁴⁸

จากความตระหนักถึงความรุนแรงของปัญหาดังกล่าวประกอบกับการขาดบทกฎหมายที่จะตอบสนองต่อปัญหาได้อย่างเหมาะสม ในปี ค.ศ.2002 กระทรวงยุติธรรมของประเทศแคนาดา จึงได้ออกเอกสารรับฟังความคิดเห็น Voyeurism as a Criminal offence: A Consultation paper ในการจะกำหนดให้ Voyeurism เป็นฐานความผิดตามกฎหมายอาญา ซึ่งเอกสารดังกล่าว ได้นำเสนอโดยอ้างอิงผลการศึกษาว่า นักถ้ำมองโดยส่วนมาก มักจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศประเภทอื่นอย่างน้อยหนึ่งประเภทร่วมด้วย โดยปกติที่พบมักจะเป็นการชอบอวดอวัยวะเพศ หรือการชอบสัมผัสเนื้อตัวเหยื่อโดยไม่ได้ได้รับความยินยอม โดย

⁴⁵ Minister of Justice (Canada), *Voyeurism as a Criminal Offence: a Consultation paper (Abridged Version)*, (Canada: the Communications Branch Department of Justice, 2002), p. 2.

⁴⁶ Ibid.

⁴⁷ Ibid.

⁴⁸ Ibid.

พฤติกรรมการณ์ถ่มองมักจะเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศในระยะต้น ซึ่งอาจจะพัฒนาไปสู่พฤติกรรมที่มีความรุนแรงมากขึ้น นอกจากนั้น มีคดีจำนวนมาก ที่ศาลแคนาดาได้พิจารณาถึงความเกี่ยวข้องของผู้กระทำความผิดทางเพศ ที่มีประวัติพฤติกรรมการณ์เบี่ยงเบนทางเพศ รวมทั้งถ่มองด้วย การศึกษาายังได้ชี้ให้เห็นอีกว่า อาชญากรรมทางเพศส่วนมากจะกระทำโดยผู้ชาย ในขณะที่ผู้หญิงและเด็กมักจะถูกเป็นเหยื่อ⁴⁹

อย่างไรก็ตาม เหตุผลสำคัญในการที่จะกำหนดให้การละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการแอบดู (Voyeurism) เป็นฐานความผิดทางอาญานั้น เนื่องมาจากการกระทำดังกล่าวเป็นการละเมิดสิทธิส่วนตัวในระดับที่ทำลายสิทธิพื้นฐานที่จะได้รับเสรีภาพและความเป็นส่วนตัวในสังคมประชาธิปไตย และยังเป็น การตอบสนองต่อปัญหาอาชญากรรมรูปแบบใหม่ที่อาศัยเทคโนโลยีอันทันสมัย⁵⁰

ในปี ค.ศ.2005 รัฐสภาแคนาดาได้ผ่านร่างกฎหมายแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา โดยบัญญัติให้การละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการแอบดู เป็นความผิดอาญา ใน part 5 การกระทำผิดทางเพศ มาตรา 162⁵¹

3.3.2 ฐานความผิดและองค์ประกอบ

ประมวลกฎหมายอาญาแคนาดา มาตรา 162 กำหนดฐานความผิดเกี่ยวกับการแอบดู แบ่งออกเป็นสองลักษณะการกระทำ กล่าวคือ ความผิดแรกเป็นการกระทำที่เป็นการแอบดูและแอบบันทึกภาพ ส่วนความผิดที่สองเป็นการกระทำเกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพแอบบันทึก โดยกำหนดโทษสำหรับความผิดร้ายแรง (indictable offence) มีระวางโทษสูงสุด จำคุกไม่เกิน 5 ปี และสำหรับความผิดไม่ร้ายแรง (summary offence) ระวางโทษสูงสุด จำคุกไม่เกิน 6 เดือน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การแอบดูผู้อื่น รวมถึงการแอบดูโดยใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรือบันทึกภาพบุคคลอื่น โดยไม่ได้รับความยินยอม ในสถานการณ์ที่บุคคลอื่นนั้นควรคาดหวังที่จะได้รับความเป็นส่วนตัว ซึ่งหมายถึงสถานการณ์ที่ (1) บุคคลอื่นอยู่ในสถานที่ซึ่งควรคาดหวังได้ว่า จะเปลือยร่างกาย เปิดเผยอวัยวะเพศ หรือบันทึก หรือหน้าอกหญิง หรือ กระทำกิจกรรม

⁴⁹ Minister of Justice (Canada), *Voyeurism as a Criminal Offence: a Consultation paper (Abridged Version)*, p. 8.

⁵⁰ Ibid.

⁵¹ *Criminal Code of Canada* [Online], 20 March 2010. Available from laws-lois.justice.gc.ca/eng/acts/C-46/

ทางเพศ (2) บุคคลอื่นได้เปลือยร่างกาย เปิดเผยอวัยวะเพศ หรือบั้นท้าย หรือหน้าอกหญิง หรือกระทำกิจกรรมทางเพศ โดยการเฝ้าแอบดูหรือแอบบันทึกภาพ ได้กระทำโดยมุ่งหมายในการเฝ้ามองหรือบันทึกภาพบุคคลอื่น ในขณะนั้นๆ หรือ (3) การเฝ้าแอบดูหรือแอบบันทึกภาพได้กระทำไปเพื่อความมุ่งหมายทางเพศ

ทั้งนี้ กฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐานนี้ เฉพาะกรณีการกระทำที่มุ่งหมายเพียงการเฝ้ามอง โดยไม่มีความมุ่งหมายทางเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง จะไม่ใช่บังคับหากเป็นการกระทำของเจ้าพนักงานตามอำนาจหน้าที่ในเรื่องหมายอาญา ภายใต้ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 487.01⁵²

2. การพิมพ์ คัดลอก พิมพ์เผยแพร่ แจกจ่าย หมุนเวียน ขาย โฆษณา หรือทำให้บันทึกภาพมีขึ้นเพื่อการกระทำดังกล่าว หรือครอบครองบันทึกภาพไว้เพื่อกระทำดังกล่าว โดยรู้ว่าเป็นบันทึกภาพได้มาจากการกระทำผิดตามข้อ 1.

กฎหมายได้กำหนดเหตุยกเว้นความรับผิดชอบสำหรับการกระทำทั้งสองลักษณะความผิด ในกรณีที่ได้กระทำไปเพื่อประโยชน์สาธารณะและมีได้กระทำเกินกว่าเหตุ

จากฐานความผิดและองค์ประกอบความผิดเกี่ยวกับการแอบดูของกฎหมายของประเทศแคนาดาที่ได้กล่าวมาในข้างต้น พบว่ามีลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้

1. กฎหมายของประเทศแคนาดา ได้กำหนดให้การแอบดูด้วยตาเปล่าเป็นความผิดไว้ในฐานนี้ เช่นเดียวกับกฎหมายของประเทศอังกฤษ

2. กฎหมายของประเทศแคนาดา บัญญัติถึงมูลเหตุชกแจงใจทางเพศไว้ให้เป็นอย่างองค์ประกอบความผิด แต่แม้หากไม่ปรากฏมูลเหตุชกแจงใจดังกล่าว เพียงแต่ได้กระทำเพื่อการมองดูหรือการบันทึกภาพ กฎหมายก็กำหนดให้เป็นความผิดเช่นกัน

3. มีการกำหนดให้การเผยแพร่ภาพแอบบันทึกเป็นความผิด โดยไม่จำกัดเฉพาะการเผยแพร่ในวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์เท่านั้น แต่รวมถึงการพิมพ์ในรูปสิ่งพิมพ์ ตลอดจนการคัดลอก พิมพ์เผยแพร่ แจกจ่าย หมุนเวียน ขาย โฆษณา หรือทำให้บันทึกภาพมีขึ้นเพื่อการกระทำดังกล่าว

4. ในขณะที่กฎหมายของประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกา ไม่ได้กล่าวถึงการครอบครองภาพแอบบันทึก กฎหมายของประเทศแคนาดาได้มีการบัญญัติให้การครอบครอง

⁵² ดูรายละเอียดในภาคผนวก

ภาพแอบบันทึกเป็นความผิดไว้ด้วย แต่จะต้องเป็นการครอบครองภาพแอบบันทึกภาพไว้เพื่อการเผยแพร่

3.3.3 การบังคับใช้กฎหมาย

หลังจากฐานความผิดเกี่ยวกับการแอบดูได้มีผลบังคับใช้ไม่นานนัก คดีเกี่ยวกับการกระทำผิดดังกล่าวก็ได้ขึ้นสู่การพิจารณาคดีของศาล โดยในปี ค.ศ.2006 ศาลจังหวัด (Provincial court) ได้พิพากษาลงโทษ Winston Charles Patriquin ชายชาวเมือง Port Hows, Nova Scotia อายุ 33 ปี ที่ได้ใช้บันไดปีนพาดไปยังบ้านหลังหนึ่งเพื่อแอบถ่ายภาพวิดีโอเด็กหญิงอายุ 11 ปี ในขณะที่กำลังอาบน้ำ โดย Patriquin ได้ถูกตัดสินว่ามีความผิดในการกระทำฐานละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการแอบดู และฐานผลิตภาพลามกอนาจารเด็ก หลังจากได้มีการต่อรองคำรับสารภาพ Patriquin ได้รับสารภาพในสองฐานความผิดดังกล่าว และตกลงที่จะยอมรับโทษจำคุก 90 วัน และการคุมประพฤติ 2 ปี พร้อมกับรับการรับการรักษาและการปรึกษา นอกจากนี้ ชื่อและตัวอย่าง DNA ของ Patriquin จะถูกส่งให้แก่สำนักทะเบียนประวัติผู้กระทำผิดทางเพศของประเทศแคนาดา (National Sex Offenders Registry) คดีดังกล่าวเป็นคดีแรกของประเทศแคนาดาที่มีการใช้บทบัญญัติฐานการละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการแอบดู⁵³

การพิพากษาคดีในประเทศแคนาดา นอกจากการเข้ารับการรักษาและบำบัดแล้ว ศาลยังสามารถสั่งห้ามมิให้ผู้กระทำความผิดเข้าใกล้ผู้เสียหายได้อีกด้วย ในเดือนสิงหาคม ค.ศ.2006 ขณะที่หญิงผู้เสียหายกำลังแต่งตัวในบริเวณตู้เสื้อผ้าแบบที่สามารถเดินเข้าไปได้ในห้องพักผ่อนส่วนตัวของผู้เสียหายเอง ผู้เสียหายได้สังเกตเห็นกล้องวิดีโอที่บริเวณหน้าต่างส่องมายังบริเวณที่ผู้เสียหายกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้า ผู้เสียหายจึงได้แจ้งตำรวจ ต่อมาพบว่าผู้ต้องหาคือ Karlson Glen Chaulk ซึ่งเคยทำงานในกองทัพเกือบ 7 ปี และพักอาศัยอยู่ในห้องพักผ่อนของห้องของผู้เสียหาย โดยทั้งสองไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ตำรวจไม่พบภาพใดๆ ในกล้องถ่ายวิดีโอของผู้ต้องหา ผู้ต้องหารับสารภาพว่าได้พยายามแอบบันทึกภาพวิดีโอขณะผู้เสียหายกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้า ข้อเท็จจริงในชั้นศาลยังฟังได้ว่าผู้เสียหายมีค่าใช้จ่ายจากการย้ายที่อยู่ เนื่องจากรู้สึกไม่ปลอดภัย ในชั้นศาลจำเลยยังได้แถลงว่ารู้สึกสำนึกผิดต่อสิ่งที่ได้กระทำและสัญญาว่าจะไม่จะทำเช่นนี้อีก โดยศาลจังหวัด Halifax ได้พิพากษาว่า Karlson Glen Chaulk ได้กระทำความผิดฐานละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการแอบดู โดยให้คุมประพฤติ 90 วัน และชำระค่าปรับ

⁵³ CBC News, N.S. Man Pleads Guilty to Voyeurism Charges [Online], 12 May 2010. Available from <http://www.cbc.ca/news/canada/story/2006/08/29/voyeurism-conviction.html>

500 เหรียญแคนาดา และชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 450 เหรียญแคนาดา ให้แก่ผู้เสียหาย นอกจากนั้น Chaulk ยังต้องเข้ารับคำปรึกษา และต้องอยู่ห่างจากที่พักและที่ทำงานของผู้เสียหายอย่างน้อย 150 เมตร⁵⁴

ในอีกคดีหนึ่ง ชายคนหนึ่งถูกตัดสินว่าได้กระทำความผิดในฐานะแอบบันทึกภาพจากการแอบบันทึกภาพเด็กและผู้เยาว์ซึ่งเป็นบุตรของตนและเพื่อนของบุตรของตน ในขณะที่เด็กและผู้เยาว์อยู่ในชุดว่ายน้ำ โดยมุ่งเฉพาะส่วนของร่างกายอันได้แก่หน้าอกและบริเวณอวัยวะเพศ โดยที่ภาพบันทึกดังกล่าวไม่มีการเผยแพร่ ศาลได้พิพากษาลงโทษจำคุกชายคนดังกล่าวเป็นเวลา 4 เดือน และคุมประพฤติเป็นเวลา 2 ปี โดยในระหว่างการคุมประพฤติ ชายดังกล่าวจะต้องอยู่ห่างจากบุตรของเขา นอกจากนั้นชื่อของเขายังต้องถูกบันทึกไว้ในฐานข้อมูลผู้กระทำความผิดทางเพศอีกด้วย⁵⁵

3.4 ประเทศนิวซีแลนด์

3.4.1 ความเป็นมา

เมื่อนานาประเทศต่างก็ตกอยู่ภายใต้กระแสของความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ จึงไม่ใช่เรื่องเกินความคาดหมายที่ว่า ประเทศนิวซีแลนด์ก็ต้องเผชิญกับปัญหาการแอบใช้กล้องขนาดเล็ก หรือกล้องบนโทรศัพท์มือถือ หรือเครื่องมืออื่นๆ บันทึกภาพหญิงและเด็ก ในขณะที่เปลือยกาย หรือกระทำอิริยาบถในทางเพศ โดยไม่ได้รับความยินยอม ไปพร้อมๆ กับปัญหาการเผยแพร่ส่งต่อภาพบันทึกจากการแอบถ่ายสู่การรับรู้ของสังคมเป็นวงกว้าง

ในเดือนมิถุนายน ค.ศ.2004 คณะกรรมการกฎหมาย (the Law Commission) ซึ่งเป็นองค์กรอิสระที่ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากสาธารณะ ได้ออกเอกสารวิจัยเรื่อง Intimate Covert Filming โดยได้รับความร่วมมือในการให้ข้อคิดเห็นจากหน่วยงานต่างๆ ทั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ตำรวจ กระทรวงยุติธรรม สำนักงานคณะกรรมการสิทธิส่วนตัว ผู้พิพากษา และหน่วยงานพิจารณาภาพยนตร์ เพื่อให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้กฎหมายในการตอบสนองต่อปรากฏการณ์ดังกล่าวภายใต้บริบททางสังคมของประเทศนิวซีแลนด์

⁵⁴ Canadian Privacy Law Blog, *Second Video Voyeurism Conviction in NS* [Online], 12 May 2010. Available from blog.privacylawyer.ca/2007/01/second-video-voyeurism-conviction-in-ns.html

⁵⁵ Ifpress, *Voyeur dad gets four-months sentence* [Online], 8 May 2012. Available from www.ifpress.com/news/london/2012/04/20/19660926.html

ปัญหาการใช้กล้องถ่ายรูปขนาดจิ๋ว โทรศัพท์มือถือที่มีกล้องถ่ายรูป หรืออุปกรณ์อื่นบันทึกภาพเหยื่อที่เป็นหญิงและเด็กในขณะที่กำลังเปลี่ยนเสื้อผ้า หรือขณะมีความสัมพันธ์ทางเพศ โดยเหยื่อไม่รู้ตัวและไม่ได้ให้ความยินยอม อาจเกิดขึ้นได้ในหลายรูปแบบ และหลากหลายสถานที่ สำหรับการกระทำที่พบในประเทศนิวซีแลนด์ รวมไปถึง ภาพเด็กหญิงวัยรุ่นสองคนกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนและหลังการว่ายน้ำ และขณะเตรียมตัวเข้านอน ซึ่งแอบถ่ายจากกล้องวีดีโอซึ่งซ่อนอยู่ภายในห้องนอนของพวกเธอ หรือกรณีเจ้าหน้าที่ทางเทคนิค ซึ่งทำงานในโรงละคร แอบซ่อนกล้องไว้ในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าของนักแสดงหญิง รวมทั้งภาพวีดีโอของเด็กชายที่ขณะเปลี่ยนชุดว่ายน้ำ ซึ่งถ่ายโดยกล้องมือถือจากด้านหลังบานหน้าต่างแบบสะท้อนเงาด้านเดียว⁵⁶

นอกจากความกังวลที่เกิดขึ้นจากปรากฏการณ์การแอบบันทึกภาพแล้ว ความเป็นไปได้ที่ภาพถ่ายเหล่านั้นจะถูกนำออกเผยแพร่ก็เป็นประเด็นที่สังคมกังวลด้วยเช่นกัน การละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการบันทึกภาพ ถือเป็นรูปแบบร่วมสมัยของการถ่มถุย ซึ่งการที่ภาพถ่ายแอบบันทึก อาจจะถูกนำไปใช้เพื่อแสวงหาความพึงพอใจทางเพศส่วนบุคคลต่อไปในอนาคต หรือเพื่อเผยแพร่แบ่งปันระหว่างกลุ่มบุคคล หรือเพื่อประโยชน์ในทางการค้า ได้นำพามิติใหม่มาสู่ปัญหาเดิม⁵⁷ โดยตัวอย่างที่ชัดเจนของช่องทางการเผยแพร่ คือ ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์มือถือ⁵⁸

การใช้และการเข้าถึงเครื่องมืออุปกรณ์ทางเทคโนโลยีที่ทันสมัย เพื่อเป็นปัจจัยอำนวยความสะดวกต่อสิทธิส่วนตัวของบุคคลอื่น ได้กระตุ้นเกิดการแทรกแซงของฝ่ายนิติบัญญัติในหลายประเทศ เนื่องจากกฎหมายที่มีอยู่ ไม่เพียงพอที่จะคุ้มครองสิทธิส่วนตัวจากการคุกคามที่จะถูกแอบบันทึกภาพและนำภาพที่แอบบันทึกนั้นออกเผยแพร่ เช่นเดียวกัน ในประเทศนิวซีแลนด์ คณะกรรมการกฎหมาย ได้ยืนยันว่าการแอบบันทึกภาพของผู้อื่นขณะทำกิจส่วนตัว โดยไม่ได้รับความยินยอม รวมทั้งการเผยแพร่ภาพดังกล่าว เป็นการกระทำที่ละเมิดต่อทั้งศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิส่วนตัว และเป็นการกระทำที่ล่วงละเมิดต่อความสามารถของบุคคลในการควบคุมการเปิดเผยตนเองต่อสาธารณะ ทั้งเปลี่ยนให้บุคคลกลายเป็นเสมือนวัตถุที่

⁵⁶ Law Commission (New Zealand), *Intimate Covert Filming*, p. 2.

⁵⁷ *Ibid.*

⁵⁸ *Ibid.*, p. 3.

สร้างความพึงพอใจให้แก่ผู้อื่น ผลกระทบต่อเหยื่อของการกระทำอาจเกิดขึ้นต่างกันไปในแต่ละราย โดยผลกระทบอาจเกิดได้อย่างรุนแรงและยาวนาน⁵⁹

คณะกรรมการกฎหมายได้เสนอการแก้ปัญหาอย่างควบคู่พร้อมกันสองทาง คือ การกำหนดให้การกระทำดังกล่าวเป็นความผิดอาญา พร้อมทั้งคำนึงถึงการที่ผู้เสียหายจากการกระทำดังกล่าวจะสามารถเรียกร้องค่าชดเชยความเสียหายทางแพ่ง (civil remedy) ได้จากผู้กระทำละเมิด โดยมองว่า การชดเชยความเสียหายในทางแพ่งจะสามารถชดเชยความเสียหายให้แก่ผู้เสียหายได้อย่างเหมาะสมกับสภาพความเสียหายที่ได้รับอย่างเฉพาะเจาะจง⁶⁰

ในปี ค.ศ.2006 ประเทศนิวซีแลนด์ได้ทำการแก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ.กฎหมายอาญา ค.ศ.1961 โดยกำหนดให้ การกระทำในลักษณะละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการบันทึกภาพ (Intimate visual recordings) เป็นความผิดอาญา⁶¹ ในประเภทความผิดต่อสิทธิส่วนตัว (Crimes against personal privacy) ตามความใน มาตรา 216G ถึง มาตรา 216N แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว อันเป็นการเพิ่มเติมฐานความผิดในประเภทความผิดต่อส่วนตัวซึ่งจากเดิมที่กำหนดไว้เพียง การกระทำการในลักษณะแทรกแซงและเปิดเผยข้อมูลจากการแทรกแซงการสื่อสารในเรื่องส่วนตัวโดยมิชอบ

3.4.2 ฐานความผิดและองค์ประกอบ

พ.ร.บ.กฎหมายอาญา ค.ศ.1961 โดยกำหนดให้ การกระทำในลักษณะละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการบันทึกภาพ (Intimate visual recordings) เป็นความผิดอาญา⁶² ในประเภทความผิดต่อสิทธิส่วนตัว (Crimes against personal privacy) ตามความใน มาตรา 216G ถึง มาตรา 216N โดยกำหนดการกระทำในสามลักษณะ ได้แก่ การแอบบันทึกภาพผู้อื่น การครอบครองภาพแอบบันทึก และการเผยแพร่ภาพแอบบันทึก ให้เป็นความผิดที่มีระวางโทษสูงสุด จำคุก 3 ปี โดยมีรายละเอียดดังนี้

⁵⁹ Ibid., p. vii.

⁶⁰ Ibid.

⁶¹ Part 9A, Crime Act 1961 of New Zealand [Online], 10 April 2010. Available from www.legislation.govt.nz/act/public/1961/0043/latest/DLM327382.html

⁶² Ibid.

1. โดยเจตนาหรือประมาทอย่างร้ายแรง กระทำการแอบบันทึกหรือแอบถ่ายภาพบุคคลอื่น ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดๆ หรือใช้เครื่องมืออุปกรณ์ใดๆ โดยที่บุคคลอื่นไม่รู้ตัวและไม่ได้ให้ความยินยอม ในสองกรณีดังต่อไปนี้

กรณีแรก บุคคลอื่นอยู่ในสถานที่ซึ่งในสถานการณ์เช่นว่านั้น สมควรที่จะคาดหวังว่าจะได้รับความเป็นส่วนตัว โดยที่บุคคลอื่นกำลังเปลือยกาย หรือเผยให้เห็นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนของอวัยวะเพศ บั้นท้าย หรือหน้าอกหญิง หรือมีเพียงชุดชั้นในปกคลุม หรือบุคคลอื่นกำลังเกี่ยวข้องในกิจกรรมทางเพศ หรือ บุคคลอื่นกำลังเกี่ยวข้องในการอาบน้ำ ใช้ห้องสุขา หรือกิจกรรมเกี่ยวกับร่างกายอันเป็นส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับการสวมใส่หรือไม่สวมใส่เสื้อผ้า

กรณีที่สอง การได้ภาพเปลือยหรือมีเพียงชุดชั้นในปกคลุมอวัยวะเพศ บริเวณอวัยวะเพศ บั้นท้าย หรือหน้าอกหญิง ของบุคคลอื่นนั้นเกิดมุมมองจากทางด้านล่างหรือข้างใต้เสื้อผ้าแต่งกายของบุคคลอื่น หรือผ่านทะลุเสื้อผ้าแต่งกายภายนอกของบุคคลอื่น ในสถานการณ์ที่ไม่เหมาะสมจะทำเช่นนั้น

2. การครอบครองภาพบันทึกจากการละเมิดสิทธิส่วนตัว แยกการกระทำออกได้เป็นสองกรณี

กรณีแรก ครอบครองโดยปราศจากเหตุผลอันสมควร

กรณีที่สอง ครอบครองเพื่อโฆษณาเผยแพร่ จำหน่าย และส่งออก โดยรู้ว่าเป็นบันทึกภาพความเป็นส่วนตัว หรือโดยประมาทไม่คำนึงถึงว่าจะเป็นภาพบันทึกความเป็นส่วนตัวหรือไม่

3. การเผยแพร่บันทึกภาพจากการละเมิดสิทธิส่วนตัว ด้วยการโฆษณาเผยแพร่ นำเข้า ส่งออก หรือขาย

โฆษณาเผยแพร่ หมายถึง นำออกแสดง ส่งต่อไปยังบุคคลอื่น แจกจ่าย ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดๆ รวมถึงการส่งต่อโดยสื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือเก็บบันทึกในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ ในลักษณะที่อาจเข้าถึงได้โดยบุคคลอื่นใด ส่วนขายหมายความถึงการเสนอที่จะขายและตกลงที่จะขาย

กฎหมายของประเทศนิวซีแลนด์ ได้กำหนดเหตุยกเว้นไม่บังคับใช้กฎหมายความผิดฐานนี้ เฉพาะเกี่ยวกับในความคิดในลักษณะเผยแพร่ภาพบันทึกจากการละเมิดสิทธิส่วนตัว ไว้สามประการ โดยประการแรก ไม่ใช้บังคับในกรณีที่บุคคลใดๆ ได้เฝ้าอำนวยความสะดวกเข้าถึงบันทึกภาพหนึ่งบันทึกภาพใด โดยไม่รู้หรือไม่ควรจะรู้ว่าเป็นบันทึกภาพนั้น คือบันทึกภาพความเป็นส่วนตัว เพียงเพื่อที่จะให้ช่องทางที่จำเป็นในการนำส่งบันทึกภาพความเป็นส่วนตัวใน

รูปแบบกายภาพ (เช่น โดยผู้ดำเนินการทางไปรษณีย์) หรือ ส่งต่อข้อมูลบันทึกภาพความเป็นส่วนตัว (เช่น โดยผู้ให้บริการเครือข่าย) หรือเก็บบันทึกภาพความเป็นส่วนตัวแบบอิเล็กทรอนิกส์ในลักษณะที่บุคคลใดๆ สามารถเข้าถึงได้ ประการที่สอง ไม่ใช่บังคับกับการโฆษณาเผยแพร่ นำเข้า ส่งออก อันเป็นการกระทำของบุคคลใดๆ ที่มีอำนาจกระทำภายใต้กฎหมาย และประการที่สาม ไม่ใช่บังคับในกรณีการกระทำของบุคคลใดๆ ที่เผยแพร่บันทึกภาพความเป็นส่วนตัวนั้นให้แก่บุคคลหนึ่งบุคคลใดตามมาตรา 216N(1)⁶³

กฎหมายของประเทศนิวซีแลนด์ ได้ตราขึ้นบังคับใช้ภายหลังจากประเทศอื่นที่ได้ทำการศึกษา จากบทบัญญัติของกฎหมายที่กล่าวมาข้างต้น พบว่ากฎหมายมีความชัดเจนและครอบคลุมการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการแอบบันทึกภาพ ซึ่งไม่ปรากฏในกฎหมายของประเทศอื่นๆ โดยอาจอธิบายถึงลักษณะสำคัญของกฎหมายของประเทศนิวซีแลนด์ได้ดังต่อไปนี้

1. กฎหมายของนิวซีแลนด์ไม่ได้บัญญัติให้การแอบดูด้วยตาเปล่า เป็นการกระทำที่เป็นความผิดตามกฎหมายฐานนี้ เช่นเดียวกับประเทศสหรัฐอเมริกา
2. กฎหมายของประเทศนิวซีแลนด์ได้กำหนดให้ความคุ้มครองสิทธิส่วนตัวในที่สาธารณะด้วย โดยบทบัญญัติได้ใช้ถ้อยคำที่มีลักษณะมุ่งตอบสนองโดยตรงต่อปัญหาการแอบบันทึกภาพได้กระปรองและเหนือคอเลื้อยอย่างชัดเจน
3. มีการกำหนดให้การครอบครองภาพแอบบันทึกเป็นความผิด ทั้งการครอบครองเพื่อเผยแพร่ และการครอบครองโดยปราศจากเหตุผลอันสมควร ซึ่งทั้งกฎหมายของอังกฤษและสหรัฐอเมริกา ต่างมิได้กำหนดความผิดเกี่ยวกับการครอบครองภาพแอบบันทึกไว้ ส่วนกฎหมายของแคนาดา แม้จะบัญญัติเกี่ยวกับการครอบครอง แต่ก็ต้องเป็นการครอบครองเพื่อการเผยแพร่เท่านั้น จึงจะเป็นความผิด
4. มูลเหตุชกุงใจพิเศษเพื่อความพึงพอใจทางเพศ มิได้เป็นองค์ประกอบของความผิดฐานนี้ เช่นเดียวกับกฎหมายของสหรัฐอเมริกา
5. กฎหมายของประเทศนิวซีแลนด์ กำหนดองค์ประกอบภายในกรณีที่ทำหน้าที่แอบบันทึกภาพหรือแอบถ่ายทอดภาพ รวมทั้งเผยแพร่ภาพแอบบันทึก แม้ไม่ได้กระทำโดยเจตนา แต่กระทำโดยประมาทอย่างจริงจัง (recklessness) ก็เป็นความผิดเช่นกัน ซึ่งองค์ประกอบภายในกรณีกระทำโดยประมาทนี้ ไม่ปรากฏในกฎหมายของประเทศอื่นที่ได้ทำการศึกษามา

⁶³ ได้แก่ เจ้าหน้าที่หรือผู้ที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้อง ดูภาคผนวก

3.4.3 การบังคับใช้กฎหมาย

จากสถิติของทางการตำรวจนิวซีแลนด์⁶⁴ ปรากฏว่า หลังจากพื้นฐานความผิดเกี่ยวกับการแอบบันทึกภาพได้มีผลบังคับใช้แล้วในปี ค.ศ.2006 ในปี ค.ศ.2007 ทางการตำรวจนิวซีแลนด์ได้รับแจ้งรายงานเหตุดังกล่าว รวม 25 คดี ซึ่งแนวโน้มปริมาณการรายงานเหตุเกี่ยวกับการทำความผิดดังกล่าวได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี ค.ศ.2011 มีรายงานการแจ้งเหตุรวมเป็น 72 คดี เพิ่มขึ้นถึงเกือบสามเท่าในระยะเวลา 4 ปี ส่วนสัดส่วนการดำเนินคดีต่อผู้กระทำความผิดในแต่ละปี มีค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 74 ของจำนวนการรายงานเหตุทั้งหมด นอกจากนี้ ยังพบว่าตั้งแต่มีการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวจนถึงสิ้นปี ค.ศ.2011 มีผู้ต้องหาว่ากระทำผิดถูกดำเนินคดีในฐานความผิดเกี่ยวกับการแอบบันทึกภาพแล้วทั้งสิ้น 179 ราย และเฉพาะในปี ค.ศ.2011 สัดส่วนผู้ต้องหาว่ากระทำผิดถูกดำเนินคดีในฐานความผิดเกี่ยวกับการแอบบันทึกภาพมีจำนวน 55 ราย คิดเป็นราวร้อยละ 3 ของผู้ต้องหาที่ถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับความผิดทางเพศทั้งหมด

ด้วยการตรากฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐานเกี่ยวกับการแอบบันทึกภาพขึ้นบังคับใช้ เป็นผลให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถเข้าแทรกแซงการกระทำดังกล่าว โดยการใช้อำนาจการสืบสวนและสอบสวน จนถึงการค้นและยึด เพื่อสืบหาต้นตอที่มาของภาพแอบบันทึกที่เจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจพบ เช่น บนอินเทอร์เน็ต และในการพิจารณาพิพากษา ศาลย่อมมีอำนาจที่จะสั่งทำลายภาพแอบบันทึกที่เป็นหลักฐานการทำความผิด รวมทั้งริบเครื่องมืออุปกรณ์ในการทำความผิดได้ด้วย⁶⁵

ส่วนในการพิจารณาคดีของศาล แม้ในการพิพากษาว่าจำเลยมีความผิด จะไม่ต้องพิสูจน์ว่าจำเลยได้กระทำไปเพื่อความมุ่งหมายทางเพศหรือไม่ก็ตาม แต่ความมุ่งหมายทางเพศก็เป็นประเด็นสำคัญในการพิจารณาถึงความชั่วร้ายในการกระทำของจำเลย โดยเฉพาะเมื่อเป็นแอบบันทึกภาพคนใกล้ชิด เช่น บุคคลในครอบครัว อันถือเป็นการกระทำผิดต่อความเชื่อถือไว้วางใจ (breach of trust) นอกจากนี้ ในการพิพากษาความร้ายแรงของการกระทำ ศาลยังพิจารณาถึงการไตร่ตรองวางแผนในการกระทำล่วงหน้า ตลอดจนความสลับซับซ้อนของการกระทำ เช่น การแอบติดตั้งกล้องแอบบันทึกภาพที่มีการดัดแปลงสถานที่และมีการโยง

⁶⁴New Zealand Police, National Annual Recorded Offences for the Latest Calendar Years (ANZSOC) [Online], 15 May 2012. Available from wdmzpub01.stats.govt.nz/wds/TableViewer/tableView.aspx

⁶⁵Crimes (Intimate Covert Filming) Amendment Bill, Explanatory note, (Wellington, New Zealand: Published under the authority of the New Zealand Government, 2005).

สายสัญญาไปยังบริเวณอื่น เพื่อความแน่นอนและความสะดวกในการกระทำความผิด ซึ่งประเด็นเหล่านี้ย่อมมีผลไปสู่การกำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลยได้⁶⁶ อย่างไรก็ตาม การพิจารณา กำหนดโทษของศาลในประเทศนิวซีแลนด์ จะเป็นไปตามหลักกฎหมายของ the Sentencing Act 2002

จากที่ได้ทำการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการแอบดูในต่างประเทศ พบว่าแม้จะมี วัตถุประสงค์และแนวทางของการตรากฎหมายขึ้นบังคับใช้ในลักษณะเดียวกัน แต่การบัญญัติ องค์ประกอบในการกระทำความผิดมีความแตกต่างกันในรายละเอียด ซึ่งจะได้ทำการศึกษา วิเคราะห์ต่อไปในบทที่ 4 อย่างไรก็ตาม สำหรับการศึกษานี้ สามารถนำลักษณะความ แตกต่างที่สำคัญของกฎหมายของในประเทศที่ได้ทำการศึกษามาเปรียบเทียบไว้โดยสรุป ดัง ปรากฏรายละเอียดตามตารางที่ 1

⁶⁶ Spark v New Zealand Police [25 June 2010]

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบความแตกต่างที่สำคัญของกฎหมายในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดสิทธิส่วนตัวด้วยการแอบดูและแอบบันทึกภาพ

	อังกฤษ	สหรัฐอเมริกา	แคนาดา	นิวซีแลนด์
ปีที่ออกกฎหมาย	2003	2004	2005	2006
ระวางโทษสูงสุด	จำคุก 2 ปี	จำคุก 1 ปี	จำคุก 5 ปี	จำคุก 3 ปี
ประเภทความผิด	ความผิดทางเพศ	ความผิดต่อสิทธิส่วนตัว	ความผิดทางเพศ	ความผิดต่อสิทธิส่วนตัว
ลักษณะการกระทำ	1.การกระทำเกี่ยวกับการแอบดู/แอบบันทึกภาพ	1.การกระทำเกี่ยวกับการแอบบันทึกภาพ	1.การกระทำเกี่ยวกับการแอบดู/แอบบันทึกภาพ 3. การกระทำเกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพแอบบันทึก	1.การกระทำเกี่ยวกับการแอบบันทึกภาพ 2. การกระทำเกี่ยวกับการครอบครองภาพแอบบันทึก 3. การกระทำเกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพแอบบันทึก
องค์ประกอบภายใน	เจตนาธรรมดา และมูลเหตุชกุงใจพิเศษทางเพศ	เจตนาธรรมดา	เจตนาธรรมดา และ/หรือ มูลเหตุชกุงใจพิเศษทางเพศ	เจตนาธรรมดา หรือ ประมาทโดยจงใจ
สถานที่ให้ความคุ้มครอง	สถานที่อันควรได้รับความเป็นส่วนตัว	สถานที่อันควรได้รับความเป็นส่วนตัว/ สถานที่สาธารณะ	สถานที่อันควรได้รับความเป็นส่วนตัว	สถานที่อันควรได้รับความเป็นส่วนตัว/สถานที่สาธารณะ